

ת"פ 62636/12/13 - מדינת ישראל נגד ז ח

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 62636-12-13 מדינת ישראל נ' ח

בפני
בעניין: כבוד השופט אביטל חן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ז ח

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעבירות שעניינן תקיפת עובד ציבור במטרה להכשילו בתפקידו והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 26.1.12 בשעה 16:30 לערך ביקשו פקחי החניה, מר דוד כהן ומר יוסי פאר, לרשום דוח לרכב שחנה בניגוד לחוק. במקום החלו להתקהל רבים, שזהותם אינה ידועה, וקיללו את הפקחים ש"יכנסו בהם".

בשלב מסוים הגיע הנאשם למקום והיכה את הפקח כהן בחזהו. הנאשם ביקש להוסיף ולחבוט במר כהן, אך שוטר שהגיע למקום (להלן: "השוטר") חצץ בגופו בין השניים.

משביקש השוטר לעצור את הנאשם, דחף הנאשם את השוטר והחל להימלט מן המקום, וזאת בכוונה להכשילו.

משלכד השוטר את הנאשם, נפלו השניים על הרצפה, החלה התגודדות במקום, במהלכה הוכה השוטר, ובעודו שרוע על הרצפה הוכה בבעיטות על ידי אנשים שזהותם אינה ידועה. בתגובה לאמור, נעשה שימוש נגד הנאשם בגז, ומר כהן הפקח שחש סכנה לחייו, ירה באוויר.

טיעוני הצדדים לעונש

בטיעוניה לעונש התייחסה התביעה לחומרת מעשיו של הנאשם ולנסיבות ביצוע העבירה.

לטענתה תביעה מתחם העונש הראוי נע בין מאסר מותנה למאסר קצר ומבקשת להשית על הנאשם עונש מאסר לתקופה קצרה בצירוף עונשים נלווים.

הסנגור מאמץ את מתחם העונש הנטען על ידי התביעה ומבקש להסתפק בהשתתף מאסר מותנה לנוכח הודאת הנאשם, האחריות שנטל, קיומה של הרשעה אחת בלבד משנת 2012 בעבירה שאינה ממין העניין, ונוכח ניסיונותיו להיגמל מהתמכרותו לסמים. הסנגור מפנה לניסיונותיו של הנאשם להיגמל מההתמכרות לסם במהלך השנים אך ללא הצלחה.

דין וגזירת דין

מתחמי הענישה ההולמים

בהתאם להוראת סעיף 40 ב לחוק העונשין קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם נעשית בהתאם לעקרון ההלימה, שהינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. לשם קביעת מתחם העונש ההולם, בהתאם לעקרון ההלימה, יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

בענייננו, עסקינן בשתי עבירות המהוות אירוע אחד ולכן ייקבע מתחם ענישה אחד, בהתאם להוראת סעיף 40 יג (א) לחוק העונשין.

הערך המוגן בעבירות של תקיפת עובד ציבור והפרעה לעובד ציבור במילוי תפקידו, הינו הגנה על שלטון החוק, שלום וביטחון הציבור בכלל, והמתלונן בפרט.

לענין זה, יפים הדברים שנאמרו ברע"פ 2660/05 אונגרפלד נ' מדינת ישראל:

"עובד ציבור המותקף במילוי תפקידו, בין בגופו, ובין בכבודו כאדם יתקשה לאורך זמן למצות את יכולותיו בבצוע תפקידו. אם לא תינתן לו הגנה ראויה מפני התנכלות כזו, עלולים החשש והמורא מפני פגיעה אפשרית כזו להצר גם את צעדיהם של עובדי ציבור אחרים, ולפגוע פגיעה קשה בשירות הניתן על ידם לציבור".

וברע"פ 5579/10 קריה נ' מדינת ישראל נאמרו הדברים הבאים:

"יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית" (ההדגשות הוספו - ג.צ.).

בחינת רמת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי מדובר בפגיעה משמעותית בערך המוגן, שכן הנאשם חבט באחד הפקחים בחזהו, והתכוון להוסיף ולחבוט בו, ורק התערבותו של השוטר שחצץ בין הנאשם לבין הפקח מנעה את הדבר. בהמשך, דחף הנאשם את השוטר ונמלט מן המקום.

בחינת הענישה הנוהגת מעלה כי בגין מקרים דומים, הוטלו על נאשמים עונשים החל מעונש מאסר מותנה ועד עונשי מאסר משמעותיים לריצוי מאחורי סורג ובריה.

בהתחשב בנסיבות המקרה שבפני, בערכים המוגנים ובמידת הפגיעה בהם, אני סבור כי מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם הינו בין מאסר מותנה למאסר בפועל למספר חודשים, אשר יכול כי ירוצו בדרך של עבודות שירות.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם יליד 0.0.83, כיום בן 33 שנה הודה בביצוע העבירות ונטל אחריות על מעשיו.

מדובר במקרה חמור בו לא היסס הנאשם לתקוף עובד ציבור והמשיך בהתנהגותו גם לאחר שהגיע שוטר למקום. בית המשפט מחויב בהגנה על הציבור בכללותו ובפרט על עובדי ציבור שעה שהם ממלאים תפקידם. ביצוע העבירות מסוג זה מחייב הכבדה בענישה.

לנאשם הרשעה קודמת משנת 2012 שעניינה החזקת סם לצריכה עצמית.

הנאשם לא עבר הליך טיפולי במסגרת שירות המבחן וניסיונות גמילה שעבר במסגרות אליהם פנה נכשלו, משלא הצליח הנאשם להשלים הליך טיפולי.

נוכח חומרת העבירה והעדר הליך טיפולי, יש להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל.

בנסיבות העניין, נכון הייתי לשקול השתת מאסר בדרך של עבודות שירות, והנאשם נשלח לממונה על עבודות שירות בשב"ס. מהודעת הממונה עולה כי הנאשם הוזמן לשני מועדים שונים אך לא התייצב.

בנסיבות העניין, אין מנוס אלא להורות על השתת מאסר מאחורי סורג ובריה.

לא התעלמתי מטענת הסנגור בדבר קיומה של הפרעה נפשית ממנה סובל הנאשם. עיינתי במכתבו של ד"ר אברהם מוראד, בו מצוין כי הנאשם סובל מהפרעה פוסט טראומטית בעקבות נפילה מגובה רב בהיותו בגיל 12 שנה. אציין כי בראשית ההליך שבפני, נשלח הנאשם לבדיקת כשירות אצל הפסיכיאטר המחוזי. בחוות דעתו של זה צוין כי אין תיעוד רפואי לדבריו של הנאשם בדבר האירוע מגיל 12, כך גם אין תיעוד בדבר קיומה של מחלת נפש או אישפוזים

פסיכיאטריים.

מכל מקום, ככל שישנה בעיה נפשית, יוכל הנאשם לקבל טיפל מתאים במהלך ריצוי תקופת מאסרו, ככל שיקום צורך, והשב"ס ייקח בחשבון הצורך בבדיקה ובהתייחסות לנושא.

בנסיבות הענין, אני דן את הנאשם לעונשים הבאים:

1. 45 יום מאסר בפועל.
2. שלושה חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך תקופה בת 36 חודשים מהיום, אם יעבור הנאשם משך תקופה זו עבירות אלימות נגד הגוף.

ניתן היום, 10 אפריל 2016, בנוכחות הצדדים.